GAIP

COMISSIÓ DE GARANTIA DEL DRET D'ACCÉS A LA INFORMACIÓ PÚBLICA

Resolució 728/2019, de 21 de novembre

Nombre d'expedient de la reclamació: 464/2019

Administració reclamada: Organisme de Gestió Tributària. Diputació de Barcelona

Informació reclamada: Finques exemptes d'IBI a Martorell: titular, domicili, motiu de l'exempció i quota.

Sentit de la resolució: Estimació parcial

Resum: Les dades identificatives o que permeten la identificació dels titulars de les finques exemptes d'IBI no només estan protegides per la legislació de protecció de dades, quan ho sigui una persona física, sinó també per la legislació tributària (en tant que obligats tributaris) i cadastral (com a titulars inscrits en el Cadastre). L'aplicació i interpretació harmònica de la llei de transparència catalana i la llei tributària porta inexorablement a aplicar la declaració de reserva de la informació tributària de l'article 95 LGT com a límit al dret d'accés, tal com de forma expressa disposa l'article 21.2 LTAIPBG, en lloc de donar-li entrada per la via de la Disposició addicional primera.2 LTAIPBG com a règim jurídic especial, tot això sense necessitat d'aprofundir en majors consideracions sobre la suficiència normativa d'aquest article per ser considerat un règim jurídic especial complet. La Diputació veu en l'article 95 LGT una justificació per a l'exclusió total i global de la informació tributària de l'àmbit d'exercici del dret d'accés, i empara aquesta interpretació en la Sentència de l'Audiència Nacional 251/2017, de 6 de febrer. Aquesta sentència no té valor de jurisprudència i no pot servir per interpretar i aplicar els principis i la regulació continguda en la llei de transparència, sinó que, com indica la mateixa sentència, "s'ha d'ajustar a la valoració de l'actuació administrativa amb l'ordenament jurídic, que ha tingut cada cas concret sotmès al judici de valor jurisdiccional". Però fins i tot si es volgués reconèixer a aquesta sentència un valor com a criteri judicial interpretatiu i d'aplicació de la llei de transparència que només li correspon a la doctrina reiterada del Tribunal Suprem, hauríem de descartar que tal criteri interpretatiu sigui, en realitat, contrari o oposat a la fonamentació jurídica d'aquesta resolució. En primer lloc, cal recordar que el que allà es dirimia no era l'accés a informació sobre exempcions d'IBI aplicades per les administracions, sinó que en aquell cas es demanava l'accés a la identificació de les persones jurídiques comunicades a l'Agència Tributària espanyola pels declarants tributaris en les declaracions de béns i drets donin l'estranger (model 720) i declaració tributària especial (model 750) així com la jurisdicció en la qual es trobaven, qüestió aquesta moltíssim més invasiva de l'expectativa de confidencialitat del declarant i indiscutiblement afectada pel deure de reserva de l'administració; en segon lloc, i molt significativament, s'ha de considerar que la llei aplicable al cas sobre el qual es pronuncia l'Audiència Nacional és diferent de la llei aplicable en aquest cas, i que entre les dues regulacions hi ha una diferència essencial i rellevant sobre la qual se sustenta la fonamentació jurídica d'aquesta resolució, com ho és la previsió específica i expressa que es conté en la llei de transparència catalana (article 21.2 LTTAIPBG) de què la declaració de protecció, reserva o secret d'una informació continguda en una norma de rang legal, com la tributària, s'ha d'integrar en el catàleg de límits a l'accés i actuar com a tal; finalment, però no de menor importància, és destacar que les al·legacions i pretensions de les parts sobre les quals es pronuncia tribunal, i en especial, les que desestima la sentència, són diametralment oposades a les que se sostenen en aquesta resolució, la defensa de la qual de què la reserva de la informació tributària continguda en l'article 95 LGT ha d'actuar com a límit al dret d'accés a la informació està perfectament alineada amb el pronunciament judicial, ja que allò que és substancial de la sentència és el caràcter limitador del dret d'accés que s'ha de reconèixer a la previsió legal de reserva de la informació tributària, i el què hi és accessori és si aquesta limitació

s'incorpora al règim d'accés per la via de la integració en el catàleg de límits, o per la via de la disposició addicional primera. 2. En qualsevol cas, no hi ha cap pronunciament en aquella sentència que determini que la limitació del dret d'accés derivada de la reserva de la informació tributària comporta l'exclusió total i automàtica d'aquest àmbit administratiu de l'esfera del dret d'accés a la informació. Més enllà de què, a criteri d'aquesta Comissió, aquesta interpretació integradora dels límits a l'accés establerts per altres lleis sectorials s'hauria d'aplicar també a l'àmbit de la normativa bàsica estatal, el cert és que, en tot cas, resulta innegable que la llei aplicable en aquest procediment, l'LTAIPBG, conté una previsió legal, expressa i precisa, de què la declaració de protecció de la informació feta en altres lleis s'ha d'integrar al catàleg de límits a l'accés (article 21.2 LTAIPBG) per la qual cosa no resulta necessari ni adequat introduir l'aplicació de l'article 95 LGT per la porta del darrere de la disposició addicional primera.2, prevista per a supòsits de règims jurídics especials d'accés, com l'establert en la legislació mediambiental. Per tant, l'article 95 LGT, que estableix el deure de reserva de la informació obtinguda per l'Administració tributària, actua com a límit del dret d'accés en les mateixes condicions que els límits explícitament recollits per la mateixa llei de transparència, és a dir, que la declaració de reserva de la informació tributària, igual que qualsevol altre límit a l'accés establert per la mateixa LTAIPBG, no té per la seva sola concurrència un efecte automàtic excloent de l'accés a la informació, sinó un poder de limitar el dret d'accés, l'abast concret i real del qual sobre l'accés a la informació s'ha de ponderar casuísticament, de conformitat amb els principis i regles aplicables a qualsevol límit legal a l'accés: aplicació restrictiva en benefici del dret d'accés (article 20 LTAIPBG), tenint en compte l'interès públic a la difusió de la informació i els drets privats concurrents (molt especialment, el dels obligats tributaris, ex article 34.1.i LGT) i aplicació proporcional acotada a la finalitat de protecció del límit (el dret dels obligats tributaris a la reserva de la seva informació tributària) permetent l'accés parcial en allò que no resulti perjudicat (article 25 LTAIPBG). El deure de reserva de l'administració tributària sobre la informació que obté per a la liquidació d'impostos (article 95 LGT) serveix i es justifica en l'adequada protecció del dret dels obligats tributaris a la confidencialitat de la informació que li aporten (article 34.1. i LGT), a la vista de les exorbitants facultats de l'administració tributària de requerir informació de l'àmbit professional, personal i fins i tot íntims de les persones i de les seves famílies. Així doncs, la finalitat del límit de reserva de la informació establert en l'LGT és protegir la confidencialitat de la informació dels obligats tributaris, que es veuria danyat si es permetés l'accés a les dades identificatives de la persona titular de la finca subjecta a IBI, o a dades que permetin identificar-la, com el domicili, associades a la resta d'informació que es demana (motiu de l'exempció i quota exempta), i per això, es desestima l'accés a aquesta informació. No obstant això, la informació tributària referida a les exempcions d'IBI de finques que no puguin associar-se o vincular-se al seu titular no perjudica el seu dret a la confidencialitat i, per tant, resultaria desproporcionat per a la finalitat de la seva aplicació mantenir la reserva de la informació anonimitzada o dissociada de l'obligat tributari, de la mateixa manera que no atemptaria al dret a la protecció de les dades personals la divulgació d'informació personal anonimitzada o dissociada de manera que no es pugui associar a una persona física identificable. No resulta proporcionat aplicar el límit de l'article 95 LGT per a restringir l'accés a la identificació del titular de la finca exempta d'IBI quan ho sigui una administració o un govern, atès que el seu patrimoni és públic i ha de ser difós en compliment de les seves obligacions legals de publicitat activa, i considerant que el seu dret de reserva sobre la informació fiscal no pot ser prevalent al dret d'accés, ja que com a administració ha de quedar plenament sotmesa a l'escrutini públic.

Paraules clau: Diputació. Organismes administratius. Impostos. IBI. Reclamació contra estimació parcial. Informació tributària. Informació cadastral. Límits. Dades personals. Dades que permeten la identificació. Informació reservada o confidencial. Informació protegida per llei.

Ponent: Elisabet Samarra Gallego

Antecedents

1. El 9 d'agost de 2019 té entrada en la GAIP la Reclamació 464/2019, presentada contra la Diputació de Barcelona en relació amb la sol·licitud d'informació indicada en l'antecedent següent. La persona reclamant no sol·licita el procediment de mediació previst en l'article 42 de la Llei 19/2014, de 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pel Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).

2. El 17 de gener de 2019 la persona reclamant sol·licita a l'Ajuntament de Martorell la informació següent: "Atès que hi ha propietaris d'immobles, solars i edificis ubicats a Martorell, que no paguen l'Impost de Béns Immobles (IBI), se sol·licita: 1.- Quantitat d'immobles, solars i edificis que no paguen IBI. 2.- Descripció i direcció de cada immoble, solar o edifici. 3.- Titular o titulars dels immobles, solars o edificis. 4.- Motiu pel qual no paga IBI, individualitzat per a cada immoble, solar o edifici. 5.- Valor o quota que no es recapta de cada immoble, solar o edifici". Sol·licita que la informació sigui lliurada en paper, PDF o CD i en castellà.

3. El 2 de maig, l'Ajuntament de Martorell deriva la sol·licitud d'informació a l'Organisme de Gestió Tributària de la Diputació de Barcelona (OGT), a l'empara de l'article 30 LTAIPBG, perquè sigui aquest organisme qui la tramiti i qui resolgui la sol·licitud d'accés, ja que la gestió de l'IBI de l'Ajuntament de Martorell està delegada a la Diputació de Barcelona, mitjançant l'Organisme de gestió Tributària, i és aquest organisme el què confecciona els padrons d'aquest impost.

4. El 29 de maig, l'OGT es dirigeix a la persona reclamant mitjançant carta a la qual s'adjunta un informe motivat sobre la procedència de la petició formulada, que conclou que la informació està afectada pel caràcter reservat de la informació tributària i cadastral i per la protecció de dades personals, de manera que "la informació que és possible facilitar seria la següent: "Padró fiscal de l'impost sobre béns immobles exercici 2019, de l'Ajuntament de Martorell: Exempcions atorgades; 47 immobles; import de les exempcions (quotes íntegres dels rebuts) 409.994,16 €". L'escrit no revesteix forma de resolució ni inclou peu de recurs.

5. La Reclamació 464/2019, presentada el 6 d'agost de 2019 davant el registre de l'Ajuntament de Pallejà, fa constar que la informació rebuda no es correspon amb la sol·licitada.

6. El 20 d'agost de 2019, la GAIP requereix a la persona reclamant l'esmena de la Reclamació, aportant còpia de la resolució impugnada o, si no, de la sol·licitud d'informació plantejada a la Diputació.

7. El 21 d'agost de 2019, en resposta al requeriment d'esmena, la persona reclamant comunica a l'GAIP que no disposa de la petició efectuada, ja que va ser derivada des de l'Ajuntament de Martorell a la Diputació de Barcelona.

8. El 26 d'agost de 2019, la GAIP comunica la Reclamació a la Diputació de Barcelona i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert en l'article 33.4 RGAIP, li remeti un informe sobre ella, així com una còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la qual deriva i, en general, els antecedents i circumstàncies que puguin ser rellevants per a resoldre la reclamació.

9. El mateix dia 26 d'agost de 2019, la GAIP comunica a la persona reclamant que s'admet provisionalment a tràmit la reclamació, identifica la persona responsable de la seva tramitació i li indica els propers tràmits que s'han de seguir, així com les dades de contacte electrònic, per si vol fer-ne el seguiment.

10. El 7 d'octubre de 2019, la GAIP rep l'informe de la Diputació de Barcelona. En ell, la Diputació fa una anàlisi detallada i exhaustiva dels pronunciaments d'aquesta Comissió i de l'APDCAT en precedents de peticions d'informació de contingut idèntic referides a altres ajuntaments, així com de la Sentència de l'Audiència Nacional 46/2017, de 6 de febrer i sosté que l'accés a la informació tributària no queda emparat per l'article 18 de la llei de transparència, ja que la declaració de reserva de la llei tributària comportaria que resultés inadmissible la seva sol·licitud.

11. El 14 d'octubre de 2019, la GAIP sol·licita un informe a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades (APDCAT), d'acord amb l'article 42.8 LTAIPBG i, tot seguit, informa a les parts de la conseqüent ampliació del termini per resoldre la reclamació 464 / 2019 en quinze dies més.

12. El 5 de novembre de 2019, té entrada en la GAIP l'informe sol·licitat a l'APDCAT, que conclou que: "*L'accés per part de la persona reclamant a la informació sobre la identitat dels titulars, la direcció dels immobles exempts de l'IBI o de qualsevol altra informació que permeti identificar les persones físiques titulars de drets sobre aquests béns, seria contrari a la normativa de protecció de dades personals. Això sense perjudici que es pugui facilitar la informació de manera anonimitzada*. "

Fonaments jurídics

1. *Competència de la GAIP, contingut i abast general del dret d'accés a la informació pública i admissibilitat de la reclamació*

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que "*Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol*". L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixin les resolucions. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació, ja que es presenta

en relació amb una sol·licitud d'informació d'una administració obligada pel LTAIPBG, com la Diputació de Barcelona (article 3.1.a LTAIPBG).

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com "*el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei*". De la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com "*la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei*".

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, "*Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda*". I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que "El dret d'accés a la informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis".

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: "*2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació*".

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits enumerats per aquest precepte "poden" dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa Llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: "*Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació. 2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació*".

L'article 42.7 LTAIPBG disposa que la Comissió pot sol·licitar els informes i dades que consideri necessàries per fonamentar les seves resolucions. L'article 33.4 RGAIP disposa que les administracions han d'emetre informe i proporcionar la resta de la informació sol·licitada per la Comissió dins el termini màxim de quinze dies, i l'apartat 7 del mateix article disposa que la manca de remissió

de la informació o la no emissió de l'informe sol·licitat per la Comissió no impedeix que aquesta continuï amb la tramitació, sense perjudici de les responsabilitats disciplinàries que resultin procedents.

L'article 42.8 LTAIPBG preveu que la Comissió pugui sol·licitar a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades (APDCAT) que emeti informe sobre l'adequació de l'accés a la normativa de protecció de dades, el qual serà preceptiu per al cas que l'Administració hagi fonamentat en aquesta protecció la desestimació total o parcial de l'accés, però no vinculant per al sentit de la resolució.

La Reclamació reuneix els requisits formals establerts pels articles 42.1 LTAIPBG i 30, 31, 32 i 33 RGAIP i, per tant, és admissible a tràmit.

2. *Derivació de la sol·licitud i objecte de la reclamació*

La sol·licitud d'accés s'adreça a l'Ajuntament de Martorell en demanda d'informació sobre les finques exemptes d'IBI i els seus titulars. L'Ajuntament va derivar la sol·licitud a l'OGT de la Diputació de Barcelona, en qui té delegada la gestió i recaptació de l'IBI. L'OGT, en un escrit que no revesteix forma de resolució, va informar a la persona reclamant del nombre total d'exempcions d'IBI l'any 2019 (47 immobles) i de l'import global a què ascendien aquestes exempcions (409.994,16 €), afirmant que no podia informar-ne amb el detall sol·licitat atès el caràcter reservat de la informació tributària i cadastral i per la protecció de dades personals.

Ja que l'escrit de desestimació de la resta de la informació no indicava les vies de recurs i de reclamació, el còmput del termini per a interposar aquesta reclamació no s'havia esgotat, d'acord amb l'article 32.1 RGAIP, i la reclamació seria admissible a tràmit. En aquest sentit, cal destacar que l'Administració no ha formulat tampoc cap objecció a l'extemporaneïtat de la reclamació.

Atès que la persona reclamant va sol·licitar informació desagregada de cada finca exempta d'IBI, no es pot considerar satisfeta la sol·licitud amb la informació aportada per l'OGT relativa a la quota global exempta d'IBI l'any 2019 i, per tant, es manté com a objecte de la reclamació. Per contra, la informació relativa al nombre de finques exemptes d'IBI es dóna per adequadament satisfet amb la informació facilitada en el procediment de sol·licitud, i per tant no constitueix objecte de reclamació.

3. *Sobre l'Impost sobre Béns Immobles i la rellevància de la difusió de la informació relativa a la seva gestió*

L'Impost sobre Béns Immobles (IBI) és un tribut directe, de caràcter real, que grava el valor dels béns immobles (article 60 del Reial Decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei Reguladora de les Hisendes locals (TRLHL). Es tracta de la principal figura impositiva de les

hisendes locals i -considerant que els pressupostos municipals es nodreixen dels impostos i tributs recaptats, i molt singularment en el cas dels ajuntaments, de l'IBI -, l'afectació que té la recaptació d'aquest impostos sobre la capacitat d'actuació pública finançada amb recursos municipals és directa i innegable, i conseqüentment, té rellevància pública conèixer la gestió recaptatòria municipal i la presa de decisió d'exempcions de l'IBI, que comporten la minva d'ingressos municipals al càrrec poden realitzar-se les polítiques públiques i la prestació de serveis públics.

El TRLHL regula en el seu article 61.5 els supòsits de no subjecció a l'IBI: les carreteres, els camins, les altres vies terrestres i els béns del domini públic marítim-terrestre i hidràulic, sempre que siguin d'aprofitament públic i gratuït per als usuaris; els béns patrimonials de l'Ajuntament i els béns afectats a un servei públic gestionat per l'Ajuntament, excepte els immobles cedits a terceres persones mitjançant contraprestació; els immobles propietat de l'Ajuntament de domini públic afectats a ús públic.

L'article 62 TRLHL, per la seva banda, regula les exempcions en l'IBI, en els següents termes:

"*1. N'estan exempts els immobles següents:*

a) Els que siguin propietat de l'Estat, de les comunitats autònomes o de les entitats locals que estiguin directament afectes a la seguretat ciutadana i als serveis educatius i penitenciaris, així com els de l'Estat afectes a la defensa nacional.

b) Els béns comunals i les forests veïnals en mà comuna.

c) Els de l'Església Catòlica, en els termes que preveu l'Acord entre l'Estat Espanyol i la Santa Seu sobre assumptes econòmics, de 3 de gener de 1979, i els de les associacions confessionals no catòliques legalment reconegudes, en els termes que estableixen els acords respectius de cooperació subscrits en virtut del que disposa l'article 16 de la Constitució.

d) Els de la Creu Roja Espanyola.

e) Els immobles a què sigui aplicable l'exempció en virtut de convenis internacionals en vigor i, amb la condició de reciprocitat, els dels governs estrangers destinats a la seva representació diplomàtica, consular, o als seus organismes oficials.

f) La superfície de les forests poblades amb espècies de creixement lent determinades per reglament, el principal aprofitament de les quals sigui la fusta o el suro, sempre que la densitat de l'arbrat sigui la pròpia o normal de l'espècie de què es tracti.

g) Els terrenys ocupats per les línies de ferrocarrils i els edificis enclavats als mateixos terrenys, que estiguin dedicats a estacions, magatzems o a qualsevol altre servei indispensable per a l'explotació de les línies esmentades. Per tant, no n'estan exempts els establiments d'hoteleria, espectacles,

comercials i d'esplai, les cases destinades a habitatges dels empleats, les oficines de la direcció ni les instal·lacions fabrils.

2. Així mateix, amb la sol·licitud prèvia, n'estan exempts:

a) Els béns immobles que es destinin a l'ensenyament per centres docents acollits, totalment o parcialment, al règim de concert educatiu, quant a la superfície afectada a l'ensenyament concertat. Aquesta exempció ha de ser compensada per l'Administració competent.

b) Els declarats expressament i individualitzadament monument o jardí històric d'interès cultural, mitjançant reial decret en la forma establerta per l'article 9 de la Llei 16/1985, de 25 de juny, del Patrimoni històric espanyol, i inscrits en el registre general a què es refereix l'article 12 com a integrants del Patrimoni històric espanyol, així com els inclosos a les disposicions addicionals primera, segona i cinquena de la dita Llei.

Aquesta exempció no inclou qualssevol classes de béns urbans ubicats dins del perímetre delimitatiu de les zones arqueològiques i els llocs i conjunts històrics, que hi estiguin globalment integrats, sinó, exclusivament, els que compleixin les condicions següents:

En zones arqueològiques, els inclosos com a objecte de protecció especial a l'instrument de planejament urbanístic a què es refereix l'article 20 de la Llei 16/1985, de 25 de juny, del Patrimoni històric espanyol.

En llocs o conjunts històrics, els que comptin amb una antiguitat igual o superior a cinquanta anys i estiguin inclosos al catàleg que preveu el Reial decret 2159/1978, de 23 de juny, pel qual s'aprova el Reglament de planejament per al desplegament i l'aplicació de la Llei sobre règim del sòl i ordenació urbana, com a objecte de protecció integral en els termes que preveu l'article 21 de la Llei 16/1985, de 25 de juny.

c) La superfície de les forests en què es duguin a terme repoblacions forestals o regeneració de masses arbrades subjectes a projectes d'ordenació o plans tècnics aprovats per l'Administració forestal. Aquesta exempció té una durada de 15 anys, comptats a partir del període impositiu següent a aquell en què se'n faci la sol·licitud.

3. Les ordenances fiscals poden regular una exempció a favor dels béns de què siguin titulars els centres sanitaris de titularitat pública, sempre que estiguin directament afectats al compliment de les finalitats específiques d'aquests centres. La regulació dels restants aspectes substantius i formals d'aquesta exempció s'ha d'establir en l'ordenança fiscal.

4. Els ajuntaments, per raó de criteris d'eficiència i economia en la gestió recaptadora del tribut, poden establir l'exempció dels immobles rústics i urbans la quota líquida dels quals no superi la quantia que

es determini mitjançant ordenança fiscal, i a aquests efectes es pot prendre en consideració, per als primers, la quota agrupada que resulti del que preveu l'apartat 2 de l'article 77 d'aquesta Llei".

D'acord amb aquesta regulació, la legislació reguladora de les hisendes locals preveu supòsits de no subjecció (art. 61.5 TRLHL) i supòsits d'exempció (art. 62 TRLHL) en uns casos, directament (apartat 1), d'altres que ho són prèvia sol·licitud (apartat 2) i d'altres que queden en mans de l'Ajuntament: la potestat de regular una exempció a favor dels béns titularitat de centres sanitaris públics (apartat 3) i en supòsits en què no sigui eficient la gestió del tribut, havent de determinar l'Ajuntament per ordenança fiscal quin seria aquest llindar de quota per sota del qual considera que li resulta ineficient recaptar l'IBI.

Per la seva banda, la Llei 49/2002, de 23 de desembre, de règim fiscal de les entitats sense fins lucratius i dels incentius fiscals al mecenatge, en el seu article 15, recull també l'exempció de l'IBI dels béns immobles de titularitat d'entitats sense fins lucratius, exceptuant als béns afectats a explotacions econòmiques que no estiguin exemptes de l'Impost sobre Societats i condicionant-lo a què ho comuniquin a l'Ajuntament i a que compleixin amb els requisits i supòsits del règim fiscal especial que es regula en la mateixa llei. I en la seva Disposició addicional novena es preveu que s'apliqui aquest precepte també a l'Església catòlica, les altres esglésies, confessions i comunitats que tinguin subscrit un acord de cooperació amb Espanya, i altres entitats i associacions religioses.

Tant per al control de la correcta aplicació per part dels Ajuntaments dels supòsits determinats legalment com no-subjectes o exempts d'IBI com, especialment, per a l'avaluació de la potestat discrecional d'establir exempcions, resulta rellevant per a la finalitat de la transparència conèixer l'actuació de l'Administració en aquest àmbit. Però és que, a més d'aquest marge de decisió sobre què immobles poden quedar exempts d'IBI, les administracions locals tenen potestats decisòries sobre el tipus de gravamen que s'imposa en concepte d'IBI, acotat per uns mínims i màxims legalment establerts. Efectivament, l'article 71 TRLHL estableix un tipus de gravamen mínim i màxim amb caràcter supletori (entre el 0,4% i el 1'1% per a béns immobles urbans, entre el 0,3% i el 0,9% per a béns immobles rústics, i d'un 0,6% per als béns immobles de característiques especials, que els ajuntaments poden modificar sense que pugui ser inferior al 0,4% ni superior a l'1,3%), i també reconeix la capacitat dels ajuntaments d'incrementar-los, d'acord amb uns determinats criteris i percentatges; d'establir per als béns immobles urbans, exclosos els d'ús residencial, tipus diferenciats atenent als usos establerts en la normativa cadastral per valorar les construccions; d'imposar un recàrrec de fins al 50% de la quota líquida si es tracta d'immobles d'ús residencial que es troben desocupats amb caràcter permanent; o de decidir aplicar un tipus de gravamen reduït quan entrin nous valors cadastrals d'immobles rústics i urbans resultants de procediments de valoració col·lectiva de caràcter general, per un període màxim de sis anys i sempre que no siguin inferiors al 0,1% per als béns immobles urbans, ni al 0,075 per cent, si es tracta d'immobles rústics.

Queda clar, doncs, que la llei deixa un marge de decisió considerable als Ajuntaments sobre el tipus de gravamen a aplicar i, en conseqüència, sobre la quota d'IBI que correspon a cada immoble (article 71 TRLHL) i sobre l'aplicació d'exempcions a l'IBI (articles 62.3 i 4 TRLHL), i que aquesta decisió té un impacte directe i real sobre les finances públiques locals i sobre els obligats tributaris, per la qual cosa resulta coherent amb el règim de transparència de l'LTAIPBG que el procés de presa de decisió i la pròpia decisió en matèria d'exempcions de l'IBI no s'escapi al règim de rendició de comptes a què se sotmet a les administracions públiques, com també ha d'estar-ho l'aplicació de les previsions legals de no subjecció o d'exempció.

4. *Sobre els límits legals a l'accés.*

L'OGT al·lega per desestimar l'accés a la informació als següents límits, que tot seguit s'analitzaran.

4.a. La protecció de les dades personals

La sol·licitud i la reclamació demanen conèixer la identitat del titular de la finca exempta d'IBI, la qual cosa, si es tracta d'una persona física, és una dada personal protegida per la normativa de protecció de dades, l'accés a la qual s'ha de ponderar d'acord amb l'article 24.2 LTAIPBG. Es tindrà en compte, des d'aquesta perspectiva, la protecció que hagi de donar-se tant a les dades directament identificatives de les persones físiques titulars dels immobles (nom i cognoms, o DNI) com aquelles altres dades personals que, indirectament, en permetin la identificació, i en aquest sentit, es valorarà l'accés al domicili de la finca des de la perspectiva de la seva virtualitat com a element identificador de la persona física titular.

El Reglament (UE) 2016/679 del Parlament Europeu i del Consell, de 27 d'abril, relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades personals i a la lliure circulació d'aquestes dades (RGPD) protegeix les dades personals de les persones físiques identificades o identificables, entenent per persona física identificable "tota persona la identitat de la qual es pugui determinar, directament o indirectament, en particular mitjançant un identificador, com ara un nom, un número d'identificació, dades de localització, un identificador en línia o un o diversos elements propis de la identitat física, fisiològica, genètica, psíquica, econòmica, cultural o social d'aquesta persona" (article 4.1 RGPD). En relació amb la identificabilitat de les persones físiques, el considerant 26 RGPD disposa que "Per determinar si una persona física és identificable, s'han de tenir en compte tots els mitjans, com la singularització, que raonablement pugui utilitzar el responsable del tractament o qualsevol altra persona per identificar directament o indirectament a la persona física. Per determinar si hi ha una probabilitat raonable de que s'utilitzin mitjans per identificar una persona física, s'han de tenir en compte

tots els factors objectius, com els costos i el temps necessaris per a la identificació, tenint en compte tant la tecnologia disponible en el moment del tractament com els avenços tecnològics".

D'acord amb l'article 6.1 del RGPD, el tractament de dades personals ha de comptar amb una base jurídica que ho legitimi, ja sigui el consentiment de la persona afectada, o qualsevol altra de les circumstàncies previstes en el precepte; expressament, l'apartat c) de l'esmentat article disposa que serà lícit el tractament de dades personals si "el tractament és necessari per al compliment d'una obligació legal aplicable al responsable del tractament". Tenint en compte que l'article 18.2 LTAIPBG estableix l'obligació de les administracions públiques de garantir el compliment del dret d'accés a la informació pública d'acord amb el que estableix el títol III de l'LTAIPBG, s'ha de concloure que el tractament o cessió de les dades personals dels quals l'administració n'és responsable per atendre i satisfer el dret d'accés a la informació pública queda legitimat si, d'acord amb el que estableix el títol III de l'LTAIPBG, s'ha d'estimar l'accés, i comptant amb aquesta base jurídica legitimant (l'LTAIPBG), no resulta necessari el consentiment de les persones afectades, excepte si es tracta de dades sensibles especialment protegides (vida sexual, origen racial, salut, ideologia, creences, afiliació sindical o la comissió d'infraccions penals o administratives), en quin cas i per expressa disposició de la legislació de transparència, s'haurà d'aportar el consentiment exprés l'afectat (article 23 LTAIPBG).

Com que les dades identificatives de les persones titulars de les finques exemptes d'IBI no es poden incloure en els supòsits anteriors, no els resulta d'aplicació el règim general d'exclusió sense consentiment de l'article 23 LTAIPBG. Tampoc els resulta aplicable el règim general d'accés establert per l'article 24.1 LTAIPBG per a les dades identificatives (nom i càrrec que ocupen en l'organització) del personal al servei de les administracions públiques, de manera que el límit relatiu a la protecció de les dades personals s'ha de ponderar, d'acord amb l'article 24.2 LTAIPBG.

Ja ha quedat establert que, d'acord amb l'article 6 RGPD, la legislació de transparència constitueix una base jurídica legitimant de la cessió de dades personals a condició que l'administració esdevingui obligada a satisfer el dret d'accés, d'acord amb el que estableix el Títol III LTAIPBG; a sensu contrario, si l'administració ha de desestimar, totalment o parcialment, l'accés a les dades personals per aplicació dels límits a l'accés previstos per l'article 21 LTAIPBG o per qualsevol altra norma amb rang legal, la cessió de dades personals no quedaria legitimada per l'article 6.1.c RGPD, en tant que no existiria l'obligació legal de l'administració de satisfer la sol·licitud d'informació actuant com a base jurídica legitimadora del tractament.

D'això se'n desprèn una remissió a les regles de ponderació de l'LTAIPBG per determinar la legitimitat del tractament de dades personals, que ve expressament recollida en la Llei Orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de Protecció de Dades Personals i Garantia dels Drets Digitals (LOPDGDD) que en la seva Disposició addicional segona disposa que el tractament de dades personals en el marc de les

obligacions de les administracions públiques derivades de la legislació de transparència (publicitat activa i accés a la informació pública) se sotmetrà al que disposa (i cita en primer lloc) la Llei bàsica de transparència (Llei 19/2013, de 9 de desembre, LTAIPBGE) en el seu article 5.3 (que exclou de la publicitat activa les dades personals especialment protegides) i 15 (que regula el règim d'accés a informació que contingui dades personals, en termes similars a com ho fan els articles 23 i 24 de la llei de transparència catalana), així com en el RGPD i en la mateixa LOPDGDD.

En aquest cas, no es tracta de dades personals d'especial protecció, com les que l'article 23 LTAIPBG exclou de l'accés, ni de dades identificatives del personal al servei de les administracions públiques sotmeses a la regla general d'accés per l'article 24.1 LTAIPBG, de manera que correspon determinar l'accés, des de l'exclusiva perspectiva de la protecció de dades personals, d'acord amb el règim de ponderació casuística de l'article 24.2 LTAIPBG, i per a això, es tindrà en compte l'interès públic en la divulgació de la informació (avaluat en el FJ anterior) amb el dret a la protecció de dades personals dels afectats i altres drets privats legítims que concorrin, en aquest cas, el dret a la confidencialitat de l'obligat tributari i del titular cadastral a què serveix el correlatiu deure de reserva de l'administració tributària i cadastral, que s'analitzaran en els apartats següents.

En relació amb la prevalença de l'interès públic en la divulgació de les dades personals dels beneficiaris de recursos públics, cal recordar que, en el context de l'LTAIPBG, no són estranys els supòsits en què el legislador ha determinat que el dret individual a la protecció de dades o a la privacitat ha de cedir davant l'interès públic prevalent de sotmetre a escrutini de la ciutadania, en règim de publicitat activa, la identitat de les persones que reben recursos públics per contracte, conveni, subvenció o ajuda de qualsevol mena, el seu import i l'objecte o finalitat amb què li han estat donats (articles 13 a 15 LTAIPBG). Encara que la llei no estableix aquesta mateixa obligació de publicitat activa dels beneficiaris d'exempcions fiscals, resultaria coherent aplicar en la ponderació del dret d'accés a la informació amb el dret a la protecció de dades personals, el mateix criteri de prevalença de l'interès públic en el retiment de comptes de l'aplicació de beneficis fiscals a uns determinats particulars, per sobre del dret d'aquests beneficiaris a la protecció de les seves dades personals, això sense perjudici de l'efecte limitador que hagi de tenir el dret a la confidencialitat dels obligats tributaris.

Vist que una de les causes de la desestimació de la sol·licitud invocada per l'OGT és la protecció de les dades personals, la GAIP ha demanat informe a l'APDCAT, sobre si l'accés a la informació que es reclama és adequat la normativa de protecció de dades. L'APDCAT en el seu informe (IAI 47/2019) considera que les dades identificatives de les persones físiques titulars de les finques exemptes d'IBI no poden ser cedides a l'empara de l'article 18 LTAIPBG (dret d'accés a la informació) donat el caràcter reservat de la informació determinat per la llei tributària; raona que el domicili de la finca, en la mesura que permet la identificació dels titulars, quan ho siguin persones físiques, tampoc podria ser cedit, i en conseqüència, la resta de la informació sol·licitada (quota tributària exempta, motiu de l'exempció) no

podrà donar-se associada ("juntament") al domicili de la finca (ni, lògicament al nom del seu titular) si bé res no impediria donar aquella informació de manera que no pugui vincular-se a l'obligat tributari concret, per exemple, oferint-la agregada: "*el caràcter d'informació reservada de les dades de naturalesa tributària i les limitacions específiques d'accés que preveu l'article 95 LGT limita, al seu torn, el dret d'accés a la informació pública i, per tant l'accés del reclamant a la direcció dels immobles o qualsevol altra informació que permeti la identificació de les persones físiques que s'han vist beneficiades per exempcions de l'IBI, no pot emparar-se en l'article 18 LTC [LTAIPBG]. Conseqüentment, l'accés del 'reclamant a la direcció dels immobles juntament amb la resta de la informació sol·licitada sense comptar amb el consentiment exprés de les persones afectades seria contrari a l'article 6.1 de l'RGPD i a les expectatives de privacitat d'aquestes persones. Això sens perjudici que pugui facilitar-se al reclamant la informació sobre el nombre d'immobles que han resultat exempts, per exemple, de manera agregada, agrupant les diferents bases legals que justifiquen l'exempció i les quotes que han deixat d'ingressar com a resultat de la seva aplicació , de manera que no es pugui vincular a la persona concreta afectada*". Finalitza el seu FJIII insistint en què els principis de la protecció de dades s'apliquen a qualsevol informació relativa a una persona física identificada o identificable, i tal com es desprèn de l'RGPD (considerant 26), aquests no s'apliquen al tractament d'informació anònima, això és, *"informació que no guarda relació amb una persona física identificada o identificable'"*, ni "*a les dades convertides en anònimes de manera que l'interessat no sigui identificable, o deixi de ser-ho* '". Així l'accés a la informació pública prèvia anonimització de les dades personals que s'hi contenen, de manera que no sigui possible identificar les persones afectades ni directament ni indirectament, és una opció prevista expressament en l'article 15.4 de la Llei 19/2013, en establir que: *'No és aplicable el que preveuen els apartats anteriors si l'accés s'efectua prèvia dissociació de les dades de caràcter personal, de manera que s'impedeixi la identificació de les persones afectades*'". I sobre la base de tot això, conclou l'APDCAT que: "*L'accés de la persona reclamant a la informació sobre la identitat dels titulars, la direcció dels immobles exempts de l'IBI o qualsevol altra informació que permeti identificar les persones físiques titulars de drets sobre aquests béns, seria contrari a la normativa de protecció de dades personals. Això sense perjudici que es pugui facilitar la informació de manera anonimitzada*".

D'acord amb el que s'ha exposat, cal concloure que la posició mantinguda en aquest cas per l'APDCAT, que coincideix amb la prèviament expressada en idèntics termes als aquí transcrits en relació amb peticions d'accés a aquesta mateixa informació que la Diputació coneix i cita en el seu informe, és perfectament assumida pel sentit d'aquesta Resolució i les anteriors dictades per la GAIP en aquesta matèria, malgrat que no té caràcter vinculant per a aquesta Comissió, de manera que es resol que per aplicació del límit relatiu a la protecció de dades personals, s'haurà de restringir i desestimar l'accés a les dades identificatives de persones físiques (nom i cognoms, DNI) o que permetin la identificació

(domicili) de titular de la finca quan aquest sigui una persona física, mentre que no es pot entendre afectada per aquest límit la resta de la informació sol·licitada si es dóna de forma desagregada i associada a cada finca però dissociada de les dades que permetin identificar la persona física titular d'ella.

En aquest sentit, cal rebatre l'afirmació que fa l'OGT de què l'única forma d'accedir a la informació compatible amb la normativa de protecció de dades personals és agregada amb quantitats totals anuals, ja que queda clar de l'informe abans transcrit que l'accés a la informació agregada és només un exemple (així ho diu explícitament l'APDCAT) de tractament de la informació que seria compatible amb la protecció de dades personals, sense que pugui deduir d'això, en contrari, que no ho seria qualsevol altre accés parcial si es facilités la informació anonimitzada, tal com expressament admet i fonamenta en dret l'informe de l'APDCAT. En conseqüència, la resposta de l'OGT a la sol·licitud d'informació facilitant exclusivament l'import de la quota global exempta d'IBI per totes les finques l'any 2019 no és, com afirma l'Administració, l'única resposta possible emparada pel pronunciament de l'APDCAT, però sí que és l'opció més restrictiva del dret d'accés, la qual cosa contravindria de forma expressa l'article 25 LTAIPBG, que determina que la denegació de l'accés només pot afectar la part de la informació afectada pel límit (en aquest cas, nom de la persona física titular i domicili de la finca, com a element identificador) i que haurà d'autoritzar-se l'accés a la resta de dades sol·licitades (motiu de l'exclusió i quota exempta, desagregades i dissociats del nom del titular, i ubicació per zona de la finca de manera que no permeti la identificació del titular).

4.b El caràcter protegit per llei de la informació tributària

L'article 95 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, disposa que les dades tributàries tenen caràcter reservat, en aquests termes:

"*1. Les dades, els informes o antecedents obtinguts per l'Administració tributària en el compliment de les seves funcions tenen caràcter reservat i només poden ser utilitzats per a l'efectiva aplicació dels tributs o recursos la gestió dels quals tingui encomanada i per a la imposició de les sancions que siguin procedents, sense que puguin ser cedits o comunicats a tercers, llevat que la cessió tingui per objecte:*

a) La col·laboració amb els òrgans jurisdiccionals i el ministeri fiscal en la investigació o persecució de delictes que no siguin perseguibles únicament a instància de persona perjudicada.

b) La col·laboració amb altres administracions tributàries a efectes del compliment d'obligacions fiscals en l'àmbit de les seves competències.

c) La col·laboració amb la Inspecció de Treball i Seguretat Social i amb les entitats gestores i serveis comuns de la Seguretat Social en la lluita contra el frau en la cotització i recaptació de les quotes del

sistema de Seguretat Social i contra el frau en l'obtenció i gaudi de les prestacions a càrrec del sistema; com també per a la determinació del nivell d'aportació de cada usuari en les prestacions del Sistema Nacional de Salut.

d) La col·laboració amb les administracions públiques per a la lluita contra el delicte fiscal i contra el frau en l'obtenció o la percepció d'ajuts o subvencions a càrrec de fons públics o de la Unió Europea.

e) La col·laboració amb les comissions parlamentàries d'investigació en el marc legalment establert.

f) La protecció dels drets i interessos dels menors i incapacitats pels òrgans jurisdiccionals o el ministeri fiscal.

g) La col·laboració amb el Tribunal de Comptes en l'exercici de les seves funcions de fiscalització de l'Agència Estatal d'Administració Tributària.

h) La col·laboració amb els jutges i tribunals per a l'execució de resolucions judicials fermes. La sol·licitud judicial d'informació exigeix resolució expressa en la qual, amb la ponderació prèvia dels interessos públics i privats afectats en l'assumpte de què es tracti i pel fet d'haver-se exhaurit els altres mitjans o fonts de coneixement sobre l'existència de béns i drets del deutor, es motivi la necessitat de demanar dades de l'Administració tributària.

i) La col·laboració amb el Servei Executiu de la Comissió de Prevenció del Blanqueig de Capitals i Infraccions Monetàries, amb la Comissió de Vigilància d'Activitats de Finançament del Terrorisme i amb la Secretaria d'ambdues comissions, en l'exercici de les seves funcions respectives.

j) La col·laboració amb òrgans o entitats de dret públic encarregats de la recaptació de recursos públics no tributaris per a la correcta identificació dels obligats al pagament i amb la Direcció General de Trànsit per a la pràctica de les notificacions a aquests, dirigides al cobrament d'aquests recursos.

k) La col·laboració amb les administracions públiques per al desenvolupament de les seves funcions, amb l'autorització prèvia dels obligats tributaris a què es refereixin les dades subministrades.

l) La col·laboració amb la Intervenció General de l'Administració de l'Estat en l'exercici de les seves funcions de control de la gestió economicofinancera, el seguiment del dèficit públic, el control de subvencions i ajudes públiques i la lluita contra la morositat en les operacions comercials de les entitats del sector públic.

m) La col·laboració amb l'Oficina de Recuperació i Gestió d'Actius mitjançant la cessió de les dades, els informes o els antecedents necessaris per localitzar els béns embargats o decomissats en un procés penal, amb l'acreditació prèvia d'aquesta circumstància.

2. En els casos de cessió que preveu l'apartat anterior, la informació de caràcter tributari ha de ser subministrada preferentment mitjançant la utilització de mitjans informàtics o telemàtics. Quan les

administracions públiques puguin disposar de la informació pels mitjans esmentats, no es pot exigir als interessats l'aportació de certificats de l'Administració tributària en relació amb la dita informació.

3. L'Administració tributària ha d'adoptar les mesures necessàries per garantir la confidencialitat de la informació tributària i el seu ús adequat.

Totes les autoritats o funcionaris que tinguin coneixement d'aquestes dades, informes o antecedents estan obligats al més estricte i complet sigil respecte d'aquests, excepte en els casos esmentats. Amb independència de les responsabilitats penals o civils que puguin derivar, la infracció d'aquest particular deure de sigil sempre es considera falta disciplinària molt greu.

Quan s'aprecii la possible existència d'un delicte no perseguible únicament a instància de persona perjudicada, l'Administració tributària ha de deduir el tant de culpa o remetre al ministeri fiscal una relació circumstanciada dels fets que es considerin constitutius de delicte. També es pot iniciar directament el procediment oportú mitjançant una querella a través del servei jurídic competent.

4. El caràcter reservat de les dades que estableix aquest article no impedirà la publicitat dels mateixos quan aquesta es derivi de la normativa de la Unió Europea.

5. Els retenidors i obligats a realitzar ingressos a compte només poden utilitzar les dades, informes o antecedents relatius a altres obligats tributaris per al compliment correcte i l'aplicació efectiva de l'obligació de realitzar pagaments a compte. Les dades esmentades han de ser comunicades a l'Administració tributària en els casos que preveu la normativa pròpia de cada tribut. Llevat del que disposa el paràgraf anterior, les dades, informes o antecedents esmentats tenen caràcter reservat. Els retenidors i obligats a realitzar ingressos a compte queden subjectes al més estricte i complet sigil respecte d'aquests.

6. La cessió d'informació en l'àmbit de l'assistència mútua es regeix pel que disposa l'article 177 ter d'aquesta Llei."

Aquest caràcter reservat que la LGT imposa les dades tributàries obtingudes per l'Administració tributària i l'obligació de l'Administració d'emprar-només per a la imposició de tributs o sancions, sense que pugui cedir-les a terceres persones, excepte en els casos específics que es preveuen en el mateix article 95 LGT -que no resulten aplicables en aquest cas-, s'estableix com la necessària garantia del dret dels obligats tributaris a la reserva de la informació que l'Administració tributària n'obté, establerta en l'article 34.1.i de la LGT:

"1. Constitueixen drets dels obligats tributaris, entre altres, els següents: (...)

" i) Dret, en els termes legalment previstos, al caràcter reservat de les dades, informes o antecedents obtinguts per l'Administració tributària, que només poden ser utilitzats per a l'aplicació dels tributs o

recursos la gestió dels quals tingui encomanada i per a la imposició de sancions, sense que puguin ser cedits o comunicats a tercers, excepte en els supòsits que preveuen les lleis".

La reserva deguda per l'Administració tributària (article 95 LGT) és, doncs, un instrument creat per i per a la garantia del dret dels obligats tributaris (art. 34.1.i LGT) a què la informació que se'ls exigeix proporcionar per a l'aplicació de tributs no serà difosa a tercers, en consideració a què les seves declaracions fiscals contenen dades íntimes i personals, així com dades empresarials la divulgació de les quals podria perjudicar els seus legítims interessos, de manera que es garanteix un entorn de confidencialitat entre els obligats tributaris i l'administració tributària, com a contrapès de les exorbitants potestats de l'administració tributària de requerir-i d'obtenir informació d'ells, i s'afecta el seu ús a la finalitat de recaptar tributs, a la lluita contra el frau o el blanqueig de diners.

El caràcter reservat i confidencial de la informació obtinguda per l'Administració tributària que estableix l'article 95 LGT constitueix un supòsit de límit legal a l'accés, d'acord amb l'article 21.2 LTAIPBG, que així ho preveu expressament: "*2. El dret d'accés a la informació pública també pot ser denegat o restringit si la informació té la condició de protegida i així ho estableix expressament una norma amb rang de llei*". Per tant, per la via de l'apartat 2 de l'article 21 LTAIPBG, la llei catalana de transparència dóna entrada i integra en el catàleg de límits al dret d'accés establert en la mateixa llei de transparència (article 21.1 LTAIPBG) a qualsevol altra declaració de protecció, reserva o secret sobre informació que es contingui en l'ordenament legal vigent, amb l'únic requisit que s'estableixi per norma de rang legal, supòsit en el qual encaixa plenament la declaració de reserva de l'article 95 LGT. Aquesta previsió legal, per si sola, ja justifica i fonamenta la posició d'aquesta Comissió, mantinguda en els precedents anteriors (Resolucions 176/2019, 203/2019, 204/2019, 208/2019, 324/2019, entre d'altres) de considerar que l'aplicació i interpretació harmònica de la llei de transparència catalana i la llei tributària porta inexorablement a aplicar la declaració de reserva de la informació tributària de l'article 95 LGT com a límit al dret d'accés, tal com de forma expressa disposa l'article 21.2 LTAIPBG, en lloc de donar-li entrada per la via de la Disposició Addicional primera.2 LTAIPBG, com a règim jurídic especial, sense necessitat d'aprofundir en majors consideracions sobre la suficiència normativa d'aquest article per ser considerat un règim jurídic especial complet.

Contràriament, la Diputació sosté en el seu informe que l'article 95 LGT s'ha d'aplicar com a règim jurídic especial per la via de Disposició addicional primera.2 LTAIPBG, relegant l'aplicació de la llei de transparència fins al punt d'excloure totalment i globalment tota la informació de naturalesa tributària de l'àmbit d'exercici del dret d'accés a la informació. Aquesta interpretació, tan dràsticament reduccionista de l'àmbit d'exercici del dret a la informació, ignora el caràcter supletori de l'LTAIPBG fins i tot davant de veritables règims especials d'accés, i no troba suport en el text de la mateixa llei -que no exclou del seu àmbit d'aplicació a l'administració tributària, ni exclou de la definició d'informació pública sobre la qual es projecta el dret d'accés la informació tributària-, ni tampoc troba acomodament en els

principis i finalitats de la llei, detallats en el seu article 1: garantir la transparència de l'activitat pública (i la recaptació d'impostos, sense dubte, és una activitat pública) i establir un sistema de relació entre les persones i l'administració pública que garanteixi el retiment de comptes i de la responsabilitat en la gestió pública, i la gestió pública inclou, de manera essencial, la gestió dels impostos com a font dels ingressos públics.

Atès que la Diputació, en suport del seu argument, cita i transcriu els Fonaments Jurídics VII a IX de la Sentència de l'Audiència Nacional 251/2017 sobre el recurs núm. 71/2016, de 6 de febrer, i vist que afirma que "*les consideracions que fa la sentència de les relacions entre la Llei 19/2013, de transparència estatal, ja LGT són traslladables, mutatis mutandis, a la Llei 19/2014, donada la similitud substancial entre els preceptes en qüestió, i en concret, entre l'apartat 2 de la disposició addicional primera de les dues lleis*", seguidament s'analitzarà aquest pronunciament judicial, el seu valor interpretatiu i el seu encaix en el supòsit objecte d'aquesta resolució.

El primer que, per obvi, no es pot deixar de recordar, és que aquest pronunciament de l'Audiència Nacional no té valor de jurisprudència i no pot, en conseqüència, establir criteris d'interpretació de la llei de transparència que hagin de ser apreciats i aplicats amb caràcter general pels operadors jurídics, tal com expressament fa constar la sentència en el seu FJ V ("*no se puede establecer en esta sentencia criterios generales que puedan servir para interpretar y aplicar los principios y regulación contenida en la Ley 19/2013*"), sinó que correspon a la seva jurisdicció la funció revisora i, per tant , la sentència "*debe ajustarse a la valoración de la actuación administrativa con el ordenamiento jurídico, que ha tenido cada caso concreto sometido al juicio de valor jurisdiccional*". Però fins i tot si es volgués reconèixer a aquesta sentència un valor com a criteri judicial interpretatiu i d'aplicació de la llei de transparència que només li correspon a la doctrina reiterada del Tribunal Suprem, hauríem de descartar que aquest criteri interpretatiu recollit a la sentència de referència sigui, en realitat, contrari o oposat a la fonamentació jurídica d'aquesta resolució.

En primer lloc, cal recordar que el que allò que s'hi dirimia no era l'accés a informació sobre exempcions d'IBI aplicades per les administracions, sinó que en aquell cas es demanava l'accés a la identificació de les persones jurídiques comunicades a l'Agència Tributària espanyola pels declarants tributaris en les declaracions de béns i drets a l'estranger (model 720) i declaració tributària especial (model 750) així com la jurisdicció en la qual es trobaven, qüestió aquesta molt més invasiva de l'expectativa de confidencialitat del declarant i indiscutiblement afectada pel deure de reserva de l'administració, i més quan era previsible de la informació se'n fes pública difusió per part del periodista que la sol·licitava.

En segon lloc, i significativament, cal considerar que la llei aplicable al cas sobre el qual es pronuncia l'Audiència Nacional és diferent de la llei aplicable en aquest cas, i que entre les dues regulacions hi ha diferències essencials i rellevants sobre les quals se sustenta la fonamentació jurídica d'aquesta

resolució; en aquest sentit, si bé, com afirma la Diputació, el text de la Disposició addicional primera.2 d'ambdues lleis són coincidents, hi ha una diferència determinant entre elles: la previsió expressa que fa la llei catalana (absent en la llei estatal interpretada per l'Audiència Nacional) de què la declaració de reserva de la informació s'ha d'aplicar com un límit a l'accés per la via de l'article 21.2 LTAIPBG, cosa que n'exclou l'aplicació per la via de la Disposició addicional primera.2.

Finalment, però no de menor importància, cal destacar que les al·legacions i pretensions de les parts sobre les quals es pronuncia tribunal, i en especial, les que desestima la sentència, són diametralment oposades a les que se sostenen en aquesta resolució, la qual defensa que la reserva de la informació tributària continguda en l'article 95 LGT ha d'actuar com a límit a dret d'accés a la informació, cosa que està perfectament alineada amb el pronunciament substancial de la sentència. Efectivament, la part actora (el Consejo de Transparencia y Buen Gobierno) va fonamentar la seva pretensió d'anul·lació de la sentència d'instància al·legant que la llei de transparència havia d'imposar-se a la llei tributària, de manera que no podria aplicar-se l'article 95 LGT restringint el dret d'accés. Contra aquesta argumentació de l'actora, es pronuncia l'Audiència Nacional recordant (FJVIII) que les dues lleis, la de transparència i la tributària, són ordinàries, i que el conflicte entre les dues tampoc podria dirimir-se per la dicotomia de llei especial (la tributària) sobre la llei general (de transparència), de manera la llei de transparència no té un rang jeràrquic superior que justifiqui que s'hagi d'imposar a la llei tributària derogant aquells preceptes que resultin incompatibles amb ella, com l'article 95 LGT, màxim quan la seva redacció és fins i tot posterior a l'entrada en vigor de la llei de transparència, del qual es dedueix que la voluntat tàcita del legislador era, tot i l'entrada en vigor de la llei de transparència, mantenir el caràcter reservat de les dades fiscals (FJ IX).

Va al·legar també l'actora que el dret d'accés a la informació havia de tenir caràcter preferent sobre altres drets (a la intimitat, a la protecció de dades) i per això havia d'imposar-se davant de decisions o pretensions contràries, excepte quan d'acord amb la Constitució o la Llei de Transparència, hi hagi altres drets dignes de protecció jurídica, i va afirmar que fora de la previsió constitucional de l'article 105.b CE (seguretat i defensa de l'Estat, investigació de delictes i la intimitat de les persones), els únics límits legals a l'accés a la informació eren els que es contenien en la relació taxativa de l'article 14 LTAIPBGE, la qual cosa exclouria que l'LGT pogués establir vàlidament cap previsió limitativa del dret d'accés("*si el legislador hubiera querido incluir la materia tributaria entre los límites del artículo 14 o tenerla en consideración al ahora de regular la aplicación de la protección de datos en el derecho de acceso, es claro que lo hubiese hecho así*"). La sentència rebat aquest argument establint que (FJVII in fine) que *"el derecho a la información no es un derecho absoluto, y que tiene las preferencias que deba tener frente a la existencia de otros derechos*"; que "*sus límites siempre deberán ser establecidos por normas con rango de ley ordinaria, por lo menos*", i que "*dichos límites no se encuentran únicamente*

regulados en la Constitución y en la Ley 19/2013, sino en todas las Leyes sectoriales que regulen o puedan regular todas y cada una de las materias relacionadas con la Administración".

En definitiva, la sentència és congruent i es pronuncia sobre les al·legacions i pretensions de les parts, que es concreten en: d'una banda, negar tota eficàcia o virtualitat de l'article 95 LGT per a restringir el dret d'accés afirmant que l'article 14 LTAIPBGE (i el 15, per a les dades personals) són les úniques previsions legals de límits admissibles després de l'entrada en vigor d'aquesta llei i que la seva relació té caràcter taxatiu; de l'altre, acceptar que el deure de reserva de la LGT ha d'actuar restringint el dret d'accés per la via de la Disposició Addicional Primera.1. Entre aquestes dues posicions, la sentència es pronuncia a favor de la segona, perquè defensa que els límits a l'accés es poden establir en qualsevol norma de rang legal, i la tributària el manté vigent en el seu article 95 LGT, essent la qüestió de l'aplicació de la llei tributària per la via de la Disposició Addicional primera.2 només l'instrument, l'únic al·legat i l'únic permès per la legislació estatal segons el parer de les parts, que permet aplicar aquesta reserva establerta per la llei tributària limitant el dret d'accés a la informació.

Doncs bé, cap d'aquests pronunciaments és contrari al que aquí defensa aquesta Comissió, ben al contrari, resulten plenament congruents amb el reconeixement que aquí es fa de la potencialitat limitadora del dret d'accés a la informació que té el caràcter reservat per llei de la informació tributària, com qualsevol altre límit que estableix la mateixa legislació de transparència. En aquest sentit, cal assenyalar que la sentència d'instància, confirmada en apel·lació per la sentència de referència (FJIX), no s'estén en majors argumentacions sobre la naturalesa de règim jurídic especial de l'article 95 LGT, sinó que es centra a establir el seu caràcter de límit al dret d'accés, concloent que l'article 95 LGT "*establece una limitación legal al ejercicio del derecho a obtener información fiscal en relación con las personas jurídicas*", la qual cosa és plenament coincident amb la fonamentació jurídica d'aquesta resolució. Fins al punt que es podria presumir, a la vista de l'argumentació de la sentència que, si el Tribunal hagués jutjat aquest mateix cas aplicant la llei catalana (que expressament preveu que els límits recollits en altres lleis actuïn per la via de l'article 21.2 LTAIPBG) o si alguna de les parts d'aquell procés hagués al·legat que la reserva tributària podia actuar com a límit a l'accés subsumit en algun dels supòsits de l'article 14 LTAIPBGE (funcions administratives; confidencialitat o secret en la presa de decisions) en lloc de per la via de la Disposició addicional primera.2, el pronunciament del Tribunal així ho hauria recollit, ja que en ell, allò substantiu és el caràcter limitador del dret d'accés que s'ha de reconèixer a la previsió legal de reserva de la informació tributària, i allò que és accessori és si aquesta limitació s'incorpora al règim d'accés a la informació per la via de la integració en el catàleg de límits, o per la via de la Disposició addicional primera.2. En qualsevol cas, no hi ha cap pronunciament en aquella sentència que determini que la limitació del dret d'accés derivat de la reserva de la informació tributària comporta l'exclusió total i automàtica d'aquest àmbit administratiu de l'esfera del dret d'accés a la informació.

Per tant, aquesta Comissió manté, i no és contradita en això per la sentència invocada per l'OGT, que la declaració de reserva de la informació de l'article 95 LGT actua com a límit que pot restringir el dret d'accés, amb el mateix potencial i vigor que els límits establerts en la mateixa llei de transparència, i més enllà de què, a criteri d'aquesta Comissió, aquesta interpretació integradora dels límits a l'accés establerts en altres lleis sectorials s'hauria d'aplicar també a l'àmbit de la normativa bàsica estatal, el cert és que, en tot cas, resulta innegable que ho és en l'aplicació de la llei catalana, que a diferència d'aquella altra, conté una previsió legal, expressa i precisa de què la declaració de protecció de la informació establerta per altres lleis s'ha d'integrar en el catàleg de límits (article 21.2 LTAIPBG) per la qual cosa no resulta necessari ni adequat introduir l'aplicació de l'article 95 LGT per la porta del darrere de la Disposició addicional primera.2, prevista per regular el sistema de fonts quan concorrin règims jurídics especials d'accés, com l'establert en la legislació mediambiental, amb el règim general d'accés de la llei de transparència, que en tal cas tindrà aplicació supletòria.

Establert que l'article 95 LGT actua com a límit del dret d'accés a les mateixes condicions que els límits explícitament recollits per la mateixa llei de transparència, se n'ha de col·legir que la declaració de reserva de la informació tributària, igual que qualsevol altre límit a l'accés establert per la mateixa LTAIPBG, no té per la seva sola concurrència un efecte automàtic excloent de l'accés a la informació, sinó un poder de limitar el dret d'accés l'abast concret i real del qual sobre l'accés a la informació s'ha de ponderar casuísticament, de conformitat amb els principis i regles aplicables a qualsevol límit legal a l'accés: aplicació restrictiva en benefici del dret d'accés (article 20 LTAIPBG), tenint en compte l'interès públic en la difusió de la informació i els drets privats concurrents (molt especialment, el dels obligats tributaris, article 34.1.i LGT) i aplicació proporcional acotada a la finalitat de protecció del límit (el dret dels obligats tributaris a la confidencialitat i reserva de la seva informació fiscal), permetent l'accés parcial en allò que no en resulti perjudicat (article 25 LTAIPBG).

Atès que la finalitat del límit (deure de reserva, art. 95 LGT) és la protecció del bé jurídic consistent en el dret a la confidencialitat dels obligats tributaris article (34.1.i LGT), quan aquest dret no es vegi perjudicat per l'accés a informació tributària prèviament anonimitzada, dissociada o agregada, de manera que no pugui vincular-se a un obligat tributari concret, no resultarà proporcional la seva aplicació limitant l'accés, ja que no existeix perjudici del bé jurídic que protegeix, i s'ha de permetre l'accés parcial a aquesta informació tributària prèviament anonimitzada o dissociada, de la mateixa manera que no atemptaria al dret a la protecció de les dades personals la divulgació d'informació personal anonimitzada o dissociada, de manera que no es pugui associar a una persona física identificable.

Ara bé, aquesta protecció de la identitat de l'obligat tributari (sigui persona física o jurídica) que deriva del dret a la confidencialitat de les seves dades, perd justificació quan el titular de la finca exempta d'IBI ho sigui una administració o un govern, atès que el seu patrimoni és públic i ha de ser difós en

compliment de les seves obligacions legals de publicitat activa, i considerant que el seu dret de reserva sobre la informació fiscal no pot ser prevalent al dret d'accés, ja que com a administració ha de quedar plenament sotmesa a l'escrutini públic.

4.c El caràcter protegit per llei de la informació del Cadastre Immobiliari

D'acord amb l'article 51 de la Llei 48/2002, de 23 de desembre, del Cadastre Immobiliari, el text refós de la qual es va aprovar per Reial Decret Legislatiu 1/2004, de 5 de març (TRLCI), tenen la consideració de dades protegides amb accés restringit els següents: "*el nom i cognoms o la raó social, el codi d'identificació i el domicili dels titulars de les finques inscrites al cadastre; el valor cadastral i, si escau, els valors cadastrals del sòl i de la construcció de béns immobles individualitzats*".

Aquesta informació protegida per l'article 51 TRLCI s'exceptua de la regla general d'accés a la informació cadastral establerta a l'article 52 TRLCI, i queda subjecta a unes condicions més restrictives d'accés, regulades a l'article 53 TRLCI: amb consentiment exprés i escrit l'afectat, o bé si la llei exclou aquest consentiment, o en els supòsits d'interès legítim i directe següents: la investigació de caràcter històric, cultural o científic; la identificació de les finques per part de notaris o registradors; accés de titulars de drets individuals sobre la finca per successió, o com a titular de finques adjacents o de drets sobre la finca en qüestió; accés de tribunals, ministeri fiscal, comissions parlamentàries d'investigació, defensor del poble o Tribunal de Comptes i les institucions autonòmiques de funcions anàlogues, o d'altres administracions per a l'exercici de determinades funcions públiques, i en aquest cas subjecte l'accés a les limitacions derivades dels principis de competència, idoneïtat i proporcionalitat.

Aquest és un nou supòsit d'aplicació de l'article 21.2 LTAIPBG, de manera que la reserva que estableix la llei cadastral sobre la informació relacionada en el seu article 51 té cabuda i actua com a límit a l'accés a la informació per expressa previsió del legislador català.

De la informació que se sol·licita, està afectada per aquesta reserva el titular de la finca, a qui l'article 10 de la TRLCI li reconeix el dret a la confidencialitat de qualsevol obligat tributari, per remissió a l'article 34 LGT. Per tant, el nom de les persones físiques o la raó social de les persones jurídiques que consten en el cadastre com a titulars de finques és informació reservada, sobre la qual aquests titulars n'ostenten un dret a la confidencialitat que ha d'actuar com a límit a l'accés.

L'exclusió de l'aplicació d'aquest límit a les administracions titulars de finques es justificaria, de nou, pel caràcter públic del seu patrimoni, sotmès a l'obligació legal de publicitat activa, a més del difícil encaix que troba la seva inclusió en el supòsit de "raó social" de l'article 51 TRLCI.

La resta de dades que s'inclouen en la relació taxativa d'informació protegida per la legislació cadastral no són objecte de la reclamació: domicili del titular (que no de la finca), codi d'identificació del titular (DNI o NIF), valor cadastral.

L'al·legació de l'OGT de què la reserva de la llei cadastral del valor cadastral s'ha d'estendre a la quota d'IBI, ja que pren aquest valor com a base de càlcul, s'ha de rebutjar, ja que suposaria una aplicació extensiva o per analogia del límit explícitament prohibida per l'article 20.2 LTAIPBG.

5. *Sobre l'accés a la informació reclamada*

D'acord amb la de ponderació dels límits a l'accés invocats i avaluats en el FJ4, i atenent a la rellevància de la informació per a la finalitat de la transparència, justificada en l'FJ3, s'estableix el següent en relació amb el dret d'accés a cada dada objecte de reclamació que, a falta de concreció en la sol·licitud, s'ha de facilitar referida al 2019:

5a) Descripció i direcció de cada immoble, solar o edifici exempt d'IBI

Es desestima l'accés a la direcció de cada immoble, solar o edifici exempt d'IBI quan el seu titular sigui una persona física o jurídica de l'àmbit privat, en atenció a la seva virtualitat com a element que permet identificar al seu titular sense un esforç desproporcionat. En compliment de l'article 25 LTAIPBG, s'estima l'accés parcial a la ubicació de la finca, solar o edifici en termes que no permeti aquesta identificació (zona, barri, districte, carrer sense número, etc.).

S'estima l'accés al domicili de la finca quan el seu titular sigui una administració pública o un govern, considerant que el patrimoni públic està sotmeso al règim de publicitat activa.

Pel que fa a la descripció de la finca, se n'ha de proporcionar la categoria o tipus d'immoble que consti informat i que pugui explotar-se per mitjans automatitzats, sense necessitat d'elaboració.

5.b) Titular o titulars dels immobles, solars o edificis

S'estima l'accés a la identificació de les administracions titulars de finques exemptes d'IBI en atenció al caràcter públic del seu patrimoni, sotmès a l'obligació legal de publicitat activa.

Es desestima l'accés al nom o raó social dels titulars de les finques exemptes d'IBI quan ho siguin persones físiques o persones jurídiques de l'àmbit privat, per aplicació dels límits que preveu l'article 21.2 en relació amb l'article 95 LGT i 51 TRLCI i 24.2 LTAIPBG.

5.c) Motiu pel qual no paguen l'IBI, individualitzat per a cada immoble, solar o edifici.

S'estima l'accés al motiu d'exempció de cada finca, prèviament dissociat d'elements identificatius o identificadors del seu titular quan ho sigui una persona física o jurídica de l'àmbit privat.

Es desestima l'accés a aquesta informació quan proporcionar-la permeti identificar de forma inequívoca a titular de la finca exempta d'IBI i no ho sigui una administració pública o govern, com en el supòsit d'exempció de l'article 62.1.d TRLHL, per aplicació del límit previst a l'article 24.2 LTAIPBG i 95 LGT i 51 TRLCI per via de l'article 21.2 LTAIPBG.

5.d) Valor o quota que no es recapta de cada immoble, solar o edifici, referit a cada un d'ells.

S'estima el dret d'accés a aquesta informació, prèviament dissociada de qualsevol dada que pugui identificar el titular de la finca exempta quan ho sigui una persona física o jurídica de l'àmbit privat, considerant que en oferir-se dissociada i anonimitzada no resulta perjudicat del dret a la confidencialitat dels obligats tributaris a què serveix el caràcter reservat de la informació tributària; apreciant que aquesta informació no queda emparada per la reserva de la llei cadastral, ja que no és una dada que hi figuri inscrita ni a la qual faci referència l'article 51 TRLCI, i atenent al fet que hi ha un interès públic superior que justificaria l'accés a aquesta informació, que és el control de les decisions de les administracions en la gestió i recaptació d'impostos.

6. *Seguiment de l'execució*

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que "l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió". Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el previst pels articles 48 i 49 RGAIP i per l'apartat 30 del seu Manual de reclamació, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix l'obligació de facilitar la informació dins del termini establert pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP, les persones interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta en requereixi el compliment, i que la desatenció d'aquest requeriment pot donar lloc a l'exigència de responsabilitats en el marc del règim sancionador previst a la mateixa llei. Concretament, a la vista de la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, la desatenció dels requeriments d'aquesta Comissió constitueix una infracció qualificada de molt greu que pot ser sancionada de conformitat amb els articles 81 i 82 LTAIPBG. Amb aquesta finalitat, l'article 49.2 RGAIP preveu que la Comissió n'informi als òrgans

competents per ordenar la incoació del procediment sancionador a què fa referència l'article 86 LTAIPBG.

Així mateix, l'article 25.2.k RGAIP preveu la publicació en el web de la Comissió dels casos que els seus requeriments han estat desatesos per l'Administració i que se n'hi faci difusió mentre duri l'incompliment.

7. *Publicitat de les resolucions de la GAIP*

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal electrònic de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 21 de novembre de 2019, resol per unanimitat:

1. Estimar parcialment la reclamació 464/2019 i declarar el dret de la persona reclamant a obtenir la informació següent en relació amb les finques exemptes d'IBI a Martorell durant l'exercici fiscal 2019:
    a. Titular de la finca exempta d'IBI si ho és una administració pública o un govern.
    b. Domicili de la finca quan el seu titular sigui una administració pública o govern;
    c. Ubicació de la finca indicant zona, districte, barri o el carrer o via sense número, quan el seu titular sigui una persona física o persona jurídica diferent d'una administració o govern, de manera que no es permeti obtenir a partir d'aquesta informació la identificació de titular.
    d. Descriptor o categoria de la finca que consti informat en el fitxer automatitzat.
    e. Motiu de l'exempció de l'IBI, referit a cada finca exempta, excepte si de la seva formulació pot resultar de manera inequívoca la identificació del seu titular.
    f. Valor o quota d'IBI exempta per a cada finca.
2. Desestimar l'accés a la informació que identifiqui (nom o raó social) o permeti identificar (domicili exacte i, si escau, motiu de l'exempció) al titular de la finca quan ho sigui una persona física o una persona jurídica de l'àmbit privat.
3. Requerir a l'Organisme de Gestió Tributària de la Diputació de Barcelona que lliuri a la persona reclamant la informació indicada en l'apartat 1 dins del termini màxim de trenta dies.

4. Requerir a l'Organisme de Gestió Tributària de la Diputació de Barcelona a informar a la GAIP de l'òrgan o la persona responsable de l'execució d'aquesta Resolució, així com de les actuacions dutes a terme per al seu compliment, dins el termini de quinze dies.

5. Convidar a la persona reclamant a comunicar a la GAIP qualsevol incidència que sorgeixi en l'execució d'aquesta Resolució i que pugui perjudicar els seus drets i interessos.

6. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la reclamació 464/2019 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Elisabet Samarra Gallego
Presidenta

Els terminis donats en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP, preferentment per correu electrònic adreçat a gaip@gencat.cat, per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIP.

Si l'Administració desatén el requeriment d'execució que li adreci la GAIP, la Comissió posarà els fets en coneixement de l'òrgan competent, d'acord amb allò previst per l'article 86 LTAIPBG, i li sol·licitarà la incoació d'un procediment sancionador per infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública, a l'empara de l'article 77.2.b LTAIPBG.

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la Jurisdicció Contenciosa Administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.